

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobkyne: **Mgr. M. M.**, bytom L., *zastúpená JUDr. Ivanom Jánošíkom, advokátom so sídlom Klincova 35, P.O.Box 2, Bratislava*, proti žalovanému: **Krajský stavebný úrad v Bratislave**, Lamačská cesta 8, Bratislava za účasti: **ACKERMAN & ACKERMAN, s.r.o.**, Leškova 5, Bratislava, IČO: 35 766 107, *zastúpený JUDr. Rastislavom Železníkom, advokátom so sídlom Gajova 11, Bratislava*, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A-2008/1410-DLD zo dňa 16.3.2009, o odvolaní žalovaného a účastníka konania ACKERMAN & ACKERMAN, s.r.o. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 156/2009-77 zo dňa 25. januára 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 156/2009-77 zo dňa 25. januára 2011 **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Obchodnej spoločnosti ACKERMAN & ACKERMAN, s.r.o. náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného č. A-2008/1410-DLD zo dňa 16.3.2009 podľa ust. § 250j ods. 2, písm. c) a e) O.s.p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovaný svojím rozhodnutím na základe odvolania Mgr. M. M. zmenil rozhodnutie Stavebného úradu Mestskej časti Bratislava Petržalka, č. UKSP13408-TX1/2008-La-24 zo dňa 1. októbra 2008, keď príslušnú časť výroku rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa nahradil textom nasledovného znenia:

„...podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) stavebného zákona, v spojení s ustanovením § 88a ods. 4 a § 68 stavebného zákona, ako aj ustanovenie § 46 správneho poriadku dodatočne povoľuje zmenu stavby: „Prístavba k administratívnej budove“, pred jej dokončením, na pozemkoch parc. č. X., X., kat. územie S. stavebníkovi, spoločnosti Ackerman&Ackerman, s.r.o., so sídlom na Leškovej 5, Bratislava. ... V ostatných častiach ponecháva napadnuté rozhodnutie v platnosti.“

Krajský súd takto rozhodol, keď mal za preukázané, že správny orgán prvého stupňa si pred vydaním svojho rozhodnutia zo dňa 1. októbra 2008 opätovne nevyžiadal stanoviská dotknutých orgánov, a to posúdenie z hľadiska denného osvetlenia a oslnenia, riešenie protipožiarneho zabezpečenia stavby, Obvodného úradu životného prostredia v Bratislave, Regionálneho úradu verejného zdravotníctva v Bratislave, hlavného mesta SR, čím došlo k porušeniu ust. § 88a ods. 1 stavebného zákona o dodatočnom povolení stavby, v zmysle ktorého, ak bola stavba začatá bez právoplatného stavebného povolenia, ktoré už bolo vydané, stavebný úrad posúdi súlad stavby s verejnými záujmami na základe záväzných stanovisk a to podľa § 140b a podkladov predložených v stavebnom konaní. Keďže pred vydaním rozhodnutia o dodatočnom povolení stavby správny orgán prvého stupňa si nevyžiadal všetky záväzné stanoviská (mal k dispozícii len stanovisko Krajského pamiatkového úradu v Bratislave zo dňa 12.12.2006 a hlavného mesta SR Bratislavy zo dňa 22.1.2008), nemohol kvalifikovane posúdiť skutkový stav veci a vydať rozhodnutie o dodatočnom povolení zmeny stavby. V konaní správneho orgánu bola zistená preto taká vada konania, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a keďže žalovaný v odvolacom konaní tento nedostatok neodstránil, bude musieť žalovaný vyžiadať si v ďalšom konaní chýbajúce stanoviská a v súlade s ich obsahom vo veci rozhodnúť.

Proti rozsudku krajského súdu v zákonom stanovenej lehote podali odvolanie žalovaný Krajský stavebný úrad v Bratislave ako i účastník konania ACKERMAN & ACKERMAN, s.r.o. so sídlom v Bratislave a žiadali, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alebo aby rozsudok krajského súdu zmenil s tým, že žalobu zamietne. Žalovaný vo svojom odvolaní uviedol, že dňa 17. augusta 2007 vykonal stavebný úrad na mieste stavby z podnetu žalobkyne šetrenie a zistil, že stavebník nepostupuje vo výstavbe podľa overenej projektovej dokumentácie a bol preto vyzvaný na zastavenie stavebných prác. Dňa 5. júna 2008 vydal stavebný úrad rozhodnutie, ktorým nariadil stavebníkovi, aby zastavil stavebné práce, ktoré realizuje nad rámec právoplatného stavebného povolenia. Dňa 27. septembra 2007 stavebník podal žiadosť o dodatočné povolenie zmeny stavby pred jej dokončením spočívajúcej v nahradení administratívnych priestorov na prvom nadzemnom podlaží, čiastočne prekrytými parkovacími miestami a to pre 10 osobných vozidiel prístupných autovýtahom, úprave výplni otvorov na prvom nadzemnom podlaží (sklobetón nahradený plastovými oknami), doplnení konštrukcie strechy na zelenú so zatrávnením, stavebnej úpravy na schodisku, doplnení výtoku na polievanie na streche, osadení mobilnej zelene. Žalovaný zároveň poukázal na znenie ustanovení §§ 68 a 88a stavebného zákona. Podľa žalovaného, zmena rozostavenej stavby môže mať taký charakter a rozsah, že nie je potrebné, aby sa k nej bezpodmienečne vyjadrovali všetky tie dotknuté orgány, ktoré sa vyjadrovali aj v stavebnom konaní, výsledkom ktorého bolo právoplatné stavebné povolenie, od ktorého sa stavebník odchýlil a je na posúdení stavebného úradu, akých verejných záujmov sa zmena stavby oproti schválenému projektu dotkla resp. môže dotknúť a na základe toho stavebný úrad v konaní posúdi potrebu predloženia jednotlivých stanovísk dotknutých orgánov. Aplikácia ust. § 88a stavebného zákona na daný prípad, tak ako to urobil krajský súd, nie je správna. Súlad v zmene stavby pred dokončením s platnou územnoplánovacou dokumentáciou z hľadiska súladu s funkčným využitím a určenými záväznými limitmi a regulatívmi posúdilo hlavné mesto SR Bratislava ako príslušný dotknutý orgán a vydal vo veci súhlasné záväzné stanovisko č. MAG SORM 33733/07-495933 zo dňa 21. februára 2008. Hygienické hľadisko posúdil Regionálny úrad verejného zdravotníctva Bratislava, ktorý schválil projektovú dokumentáciu bez pripomienok. A taktiež z vyjadrenia Ing. Š. D., ktorý vypracoval svetlotechnické posúdenie na účely územného konania a z jeho ďalšieho vyjadrenia vyplýva, že zmena stavby pred dokončením nemôže mať vplyv na svetlotechnické pomery stavby vo vlastníctve žalobkyne. O začatí konania boli príslušné dotknuté orgány upovedomené a v určenej lehote

sa k predmetu konania nevyjadрили, a preto v zmysle § 61 ods. 5 stavebného zákona platí domnienka, že v takomto prípade so stavbou z hľadiska nimi sledovaných záujmov súhlasia.

Pribratý účastník konania ACKERMAN & ACKERMAN, s.r.o., so sídlom v Bratislave vo svojom odvolaní uviedol, že krajský súd nesprávne na vec aplikoval ust. § 88a ods. 1 veta posledná stavebného zákona a nesprávne po právnej stránke vec posúdil. Na uvedenú stavbu, vzhľadom na priebeh skutkového stavu, bolo potrebné aplikovať ust. § 68 stavebného zákona. Dňa 27. septembra 2007 stavebník si pred dokončením stavby podal žiadosť o dodatočné povolenie zmeny stavby pred jej dokončením, ktorej žiadosti stavebný úrad vyhovel a dodatočne povolil zmenu stavby pred jej dokončením. Vzhľadom na túto skutočnosť bolo potrebné na vec aplikovať nie § 88a ods. 1 ale § 68 stavebného zákona. Súlad zmeny stavby pred jej dokončením s platnou územnoplánovacou dokumentáciou z hľadiska súladu s funkčným využitím a určenými záväznými limitmi a regulatívmi posúdilo hlavné mesto SR Bratislava a vydalo záväzné stanovisko dňa 21. februára 2008. Došlo tiež k posúdeniu hygienického hľadiska Regionálnym úradom verejného zdravotníctva Bratislava a z vyjadrenia Ing. Š. D., autorizovaného strojného inžiniera vyplýva, že zmena stavby pred dokončením nemôže mať vplyv na svetlotechnické pomery stavby vo vlastníctve žalobkyne. Stavebný úrad v rámci svojej kompetencie vyplývajúcej z ust. § 68 stavebného zákona mal dôvodne za preukázané, že nové svetlotechnické posúdenie nie je potrebné a taktiež nepovažoval k povoleniu zmeny za potrebné nové stanovisko Obvodného úradu životného prostredia v Bratislave a ORHZZ, nakoľko stanoviská týchto orgánov, ktoré boli vydané pre pôvodnú stavbu, považoval za dostatočné. Odvolateľ ďalej poukázal na znenie ust. § 61 ods. 6 stavebného zákona, ktoré sa vzťahuje i na konanie o posudzovaní žiadosti o zmenu stavby pred jej dokončením, pričom o začatí konania o dodatočnom povolení stavby pred jej dokončením boli upovedomené všetky dotknuté orgány stavebným úradom, pričom nevyjadrenie sa niektorých z nich v určenej lehote spôsobilo absenciu stanovísk týchto orgánov a stavebný úrad mohol mať v zmysle tohto ustanovenia stavebného zákona za to, že dotknuté orgány so zmenou súhlasia z hľadiska nimi sledovaných záujmov. Odvolateľ ďalej poukázal na skutočnosť, že pred vydaním rozhodnutia zo dňa 1.10.2008 došlo k posúdeniu hygienického hľadiska Regionálnym úradom verejného zdravotníctva Bratislava a teda nezakladá sa na pravde skutočnosť, ako to uvádza krajský súd v dôvodoch napadnutého rozsudku, že správny orgán nemal možnosť posúdiť takéto stanovisko. Odvolateľ poukázal na to, že krajský súd nesprávne rozhodol i o trovách konania, pretože na postup podľa § 250k

ods. 1 O.s.p. neboli splnené zákonné podmienky a účastníkovi konania mali byť priznané i trovy konania.

Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného ako i k odvolaniu pribratého účastníka konania vyjadrila a žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako zákonný potvrdil a zaviazal žalovaného k náhrade trov odvolacieho konania. Uviedla, že v danom prípade ide o takú stavbu, ktorú zrealizoval stavebník v rozpore so stavebným povolením, nakoľko malo dôjsť k vybudovaniu stavby, v ktorej sa mali nachádzať kancelárske priestory so zázemím, kde v suteréne mala byť garáž pre 11 miest na zaparkovanie a na streche strešná záhrada. Stavebník však zrealizoval stavbu v rozpore s územným rozhodnutím a stavebným povolením, v rozpore s projektovou dokumentáciou vo väčšom než povolenom rozsahu, nedošlo k dodržaniu vzdialenosti medzi jednotlivými stavbami a taktiež došlo k zmene spôsobu užívania stavby. Stavba bola zhotovená pred oknom žalobkyne a nebola dodržaná odstupová vzdialenosť. Stavebný úrad sám tento stav potvrdil, keď zakázal stavebníkovi pokračovať v stavbe, avšak stavebník napriek zákazu v stavbe pokračoval a stavebný úrad bol vo veci nečinný. V dôsledku toho, že stavebný úrad svojím ďalším rozhodnutím povolil zmenu stavby, tak odsúhlasil výsledok stavebnej činnosti stavebníka, ktorým nebola strešná záhrada, ako bolo pôvodne povolené, ale došlo k odsúhlaseniu parkoviska pre motorové vozidlá a stavba bola zrealizovaná s nulovým odstupom od ďalšej nehnuteľnosti, ktorej je žalobkyňa spoluvlastníčkou a to i napriek tomu, že pôvodne mala byť medzi stavbami vzdialenosť 7 metrov. Žalobkyňa je takouto zmenou priamo dotknutá, nakoľko pred jej kuchynským oknom sú umiestnené vetracie komíny, ktoré odvetrávajú splodiny z podzemnej garáže a nad uvedenými komínmi sa nachádza zrejme generátor, ktorý spôsobuje intenzívny hluk. Žalobkyňa je týmto spôsobom obťažovaná znečisťujúcimi látkami, hlukom, vibráciami a tienením, a to na základe svojvôle stavebníka. Žalobkyňa ďalej uviedla, že zo strany stavebníka došlo k vytvoreniu stavby, ktorá nevyhovuje základným požiadavkám na stavby, nakoľko v zmysle § 43d ods. 1, 3 a 4 stavebného zákona musí stavba po celý čas ekonomicky vyhovovať odôvodnenej životnosti, základným požiadavkám na stavby. Ďalej poukázala na to, že stavba bola dodatočne povolená v rozpore s Vyhl. Ministerstva životného prostredia SR č. 532/2002 Z. z., ďalej v rozpore so zákonom o ochrane ovzdušia pred znečisťujúcimi látkami, ďalej v rozpore so zákonom o ochrane zdravia ľudí, taktiež v rozpore s nariadením Vlády SR č. 40/2002 Z. z. o ochrane zdravia pred hlukom a vibráciami, že stavba je v rozpore s odstupovými vzdialenosťami medzi stavbami, že nespĺňa požiadavky požiarnej bezpečnosti v zmysle vyhl. MV SR č. 288/2000 Z. z. a že k zhotoveniu stavby došlo takým spôsobom,

keď sa neprihliadlo na potrebu denného osvetlenia okolitých budov, nakoľko byt žalobkyne nemá zabezpečené dostatočné denné osvetlenie, preslnenie v zmysle STN 73/4301, má obmedzené priame vetranie a podobne. Žalovaný a stavebný úrad prehliadli svoje povinnosti, a to preskúmať podmienky dodatočného povolenia stavby a mali sa zaoberať aj otázkami, ktoré by inak bol stavebný úrad povinný usporiadať v konaní o umiestnení stavby. Ide o požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a nemohol by stavebný úrad zabudnúť na povinnosť danú mu v ust. § 40a vyhl. č. 121/2002 Z. z. MV SR o požiarnej prevencii. Uviedla, že k domu navyše neexistuje ani žiadna iná prístupová cesta a pokiaľ sa žalobkyňa chce dostať do bytu, musí prechádzať cez inú budovu. V danom prípade stavebný úrad opomenul ust. § 139 ods. 4 stavebného zákona, v zmysle ktorého sa zmenami stavieb pred ich dokončením rozumejú zmeny vo vzťahu k stavebnému povoleniu príp. vo vzťahu k dokumentácii stavby overenej stavebným úradom v stavebnom konaní. V danom prípade išlo o tak zásadné zmeny oproti stavebnému povoleniu ako aj dokumentácii stavby, že išlo o zmenu, ktorá svojím rozsahom už nebola zmenou povoleného, ale v danom prípade už išlo o úplne novú stavbu, keďže „k zmene“ nedošlo len čo sa týka vnútorného usporiadania, ale bola zrealizovaná iná stavba, čo do rozsahu (zastavanej plochy) ako aj účelu užívania, keď na streche v úrovni okien do bytu nie je strešná záhrada, ale parkujú tam motorové vozidlá a ide o parkovisko. V zmysle § 68 stavebného zákona za účelom správneho rozhodnutia je stavebný úrad povinný si opätovne vyžiadať záväzné stanoviská dotknutých orgánov v rozsahu požadovaných zmien, nakoľko do kompetencie stavebného úradu nepatrí odborné posudzovanie skutočností, na ktoré sa vyžadujú záväzné stanoviská dotknutých orgánov. Žalovaný sa podľa žalobkyne vo svojom vyjadrení mal zaoberať aj tým, že krajský súd vo svojich dôvodoch dospel k záveru, že na účely konania bolo potrebné aj vyjadrenie Obvodného úradu životného prostredia a Okresného riaditeľstva hasičského a záchranného zboru v Bratislave, a žalovaný v napádanom rozhodnutí iba uvádza, že aj uvedené orgány boli o začatí konania upovedomené (napriek tomu, že upovedomené neboli), z čoho pre žalobkyňu vyplýva jasný záver o tom, že aj žalovaný si bol vedomý potreby zaujatia stanoviska uvedených dotknutých orgánov ohľadne zmeny stavby, napriek tomu, že si ich stavebný úrad v skutočnosti nevyžiadal. Navyše nikto z dotknutých orgánov, stavebník a podobne, nikdy neprišiel na miesto samé po dokončení stavby a nezisťoval žiadnu z rozhodujúcich skutočností. Nikto žalobkyňu nekontaktoval, aby mu sprístupnila byt a aby bolo možné zistiť – zmerať jednotlivé účinky stavby.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 v spojení s § 214 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolania nie sú dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 21. marca 2012 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutia a postupov orgánov verejnej správy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s ohľadom na obsah podaných odvolaní posudzoval, či správne orgány pri rozhodovaní ako i krajský súd vychádzali z dostatočne zisteného skutkového stavu veci a s ohľadom na námietky odvolateľov ohľadne hodnotenia dôkazov zisťoval, či konanie bolo vedené takým procesným postupom, ktorý zabezpečoval správny výsledok a či boli dôkazy vykonané spôsobom zodpovedajúcim pravidlám spravodlivého procesu.

Podľa ust. § 3 ods. 4 správneho poriadku rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci.

Podľa ust. § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Nie je pritom viazaný len návrhmi účastníkov konania.

V zmysle ust. § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

V nadväznosti na vyššie citované ustanovenia správneho poriadku odvolací súd v tomto smere poukazuje aj na porušenie ust. § 33 ods. 2 zákona o správnom konaní, nakoľko

žalovaný ako i správny orgán prvého stupňa neumožnil žalobkyni vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, k spôsobu jeho zistenia a navrhnúť jeho doplnenie.

Správny orgán je v zmysle uvedeného ustanovenia povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, príp. navrhnúť jeho doplnenie. Správny orgán je pred vydaním rozhodnutia povinný splniť si uvedené zákonné povinnosti a uvedené ustanovenie nebránilo ani odvolaciemu orgánu za použitia ust. § 60a aplikovať uvedené ustanovenie, avšak ako vyplýva z administratívneho spisu, správne orgány oboch stupňov odignorovali svoje uvedené zákonné povinnosti. V danom prípade takáto skutočnosť vyvstala aj v odvolacom konaní, zvlášť keď žalobkyňa nemala možnosť sa k týmto podkladom vyjadriť na správnom orgáne prvého stupňa a svojich zákonných práv sa dokonca domáhala, ako to vyplýva z administratívneho spisu, vo vzťahu k správnym orgánom cez zákon č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám.

Z povahy veci vyplýva, že daný procesný postup prichádza do úvahy v úplne poslednom štádiu konania, keď sú vykonané všetky procesné úkony predpísané všeobecne záväzným právnym predpisom.

Odvolací súd navyše zistil v odvolacom konaní, že krajský stavebný úrad napadnutým rozhodnutím okrem iného v rámci svojho rozhodovacieho procesu pochybil, pretože výrok jeho rozhodnutia je zmätočný a v rozpore s konštantnou judikatúrou súdov v správnom súdnictve, a to z nasledovných dôvodov:

Podľa čl. 1 veta prvá Ústavy SR je Slovenská republika zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Princíp legality (zákonosti) zakotvený v čl. 2 ods. 2 Ústavy SR znamená, že viazanosť štátu právom sa musí uplatňovať jednak v oblasti viazanosti štátu ústavou, ústavnými zákonmi a zákonmi ako aj v oblastiach ich vykonávania orgánmi štátnej správy, ktoré musia zásadne postupovať len na základe zákonov a v ich medziach.

Zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov v ustanovení § 47 ods. 2 vymedzuje obsahové náležitosti výrokovej časti rozhodnutia správneho orgánu.

V ustanovení § 59 správneho poriadku je vymedzený postup odvolacieho orgánu. Výrok rozhodnutia predstavuje najdôležitejšiu časť rozhodnutia a musí byť preto určitý a konkrétny, aby nevznikli pochybnosti o tom, čo bolo predmetom konania. Túto zásadu preto musí rešpektovať aj odvolací orgán, a to najmä v prípade, ak mení rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu.

Vykonaná zmena rozhodnutia žalovaným, keď upravil svojím rozhodnutím text prvostupňového správneho rozhodnutia tým, že vo výroku rozhodnutia v predmetnej veci zmenil podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku prvostupňové rozhodnutie tak, že „príslušnú časť výroku rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa nahradil textom iného znenia“, postupoval potom žalovaný v odvolacom konaní výslovne v rozpore so zákonom.

Uvedená skutočnosť, keď žalovaný v odvolacom konaní zmenil text výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia je vnímaná v zmysle ustálenej súdnej praxe v oblasti správneho súdnictva ako nezákonná a preto takáto „zmena výroku prvostupňového rozhodnutia“ ako bola vykonaná v odvolacom konaní spôsobila potom nezákonnosť rozhodnutia žalovaného.

Žalovaný si totiž neuvedomil, že ako orgán konajúci v odvolacom konaní môže konať iba vo vlastnom mene a že príslušnou zmenou prvostupňového rozhodnutia môže, a ak chce zmeniť, musí ako odvolací správny orgán nahrádzať rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, avšak nemôže ako odvolací orgán, konať v mene prvostupňového správneho orgánu a nevyplýva mu ani zo žiadneho ustanovenia právneho predpisu právomoc nejakým spôsobom vylepšovať príp. upravovať svojím rozhodnutím výrok rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ktorý považuje za chybný alebo nesprávny.

Podľa názoru Najvyššieho súdu SR žalovaný hoci mysliac v dobrom vykonať zmenu prvostupňového správneho rozhodnutia, má táto zmena rozhodnutia potom skôr

povahu odstránenia vád vo výrokovej časti prvostupňového správneho rozhodnutia než jej zmenu v zmysle ustanovenia § 59 správneho poriadku.

Z pojmového hľadiska pod zmenou rozhodnutia je potrebné rozumieť stav, keď vec, ktorá je predmetom konania, odvolací orgán, resp. rozkladový orgán, rozhodne inak ako orgán prvého stupňa.

Odvolací súd dáva do pozornosti žalovaného taktiež tú skutočnosť, že s niektorými námietkami žalobkyne sa mal už správny orgán prvého stupňa vysporiadať zo zákona a nie je možné všeobecným spôsobom poukazovať na zásadu koncentrácie konania.

Vzhľadom na uvedené ušlo pozornosti správnych orgánov oboch stupňov, že zásadu koncentrácie konania, na ktorú poukazuje v dôvodoch svojho rozhodnutia i žalovaný, musí správny orgán pri aplikácii predpisov stavebného práva vykladať tak, že jej dosah je možné uplatniť iba na obmedzený okruh námietok a pripomienok, ale nie však na námietky týkajúce sa porušenia kogentných hmotnoprávných alebo procesnoprávných ustanovení právnych predpisov (napr. odstupové vzdialenosti medzi stavbami). Preto, ak tieto námietky žalobkyňa ako účastníčka správneho konania by aj skutočne uplatnila v priebehu konania, hoci aj po uplynutí lehoty k námietkam stanovenej, nemôže ich správny orgán odmietnuť ako oneskorene podané, príp. nezaoberať sa s nimi, ale naopak musí sa s takýmito námietkami vecne zaoberať.

Žalovaný sa taktiež vysporiada s týmito námietkami žalobkyne v dôvodoch svojho rozhodnutia i vo vzťahu k zásade koncentrácie konania, preto žalobkyňa tvrdí, že všetky svoje námietky uplatnila v lehote. V tomto smere sú rozhodnutia správnych orgánov vydané v inštančnom postupe nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil za použitia § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.. K príslušnému formálnemu pochybeniu odvolacieho správneho orgánu pri vypracovaní správneho rozhodnutia musel Najvyšší súd SR prihliadnuť z úradnej povinnosti.

V ďalšom konaní sa žalovaný vysporiada náležitým spôsobom s dôvodmi odvolania, ktoré žalobkyňa prezentuje vo svojom odvolaní zo dňa 10.11.2008 proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa ako i s ďalšími dôvodmi, na ktoré žalobkyňa poukázala v žalobe proti rozhodnutiu žalovaného, znova o veci rozhodne a svoje rozhodnutie transparentným spôsobom odôvodní.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 151 ods. 1 veta prvá O.s.p. za použitia ust. § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.. Žalobkyňa mala v odvolacom konaní síce úspech, trovy odvolacieho konania si však v zákonnej lehote nevyčísliła. Žalovaný ako i stavebník v odvolacom konaní úspech nemali. Žalovanému navyiac ako správnenému orgánu trovy konania zo zákona neprináležia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 21. marca 2012

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth